

[Svend Andersen (Rosk. a.)]

politik være den eneste politik, der kan klare både beskæftigelsen og betalingsbalancen, for vi er det eneste parti, der har nogle forslag, der drastisk nedsætter omkostningsniveauet og gør det mere attraktivt at skabe arbejdspladser.

Finansministeren nævnte også, at hvis man ophæver rentesikringen, vil det betyde, at huslejen i det sociale boligbyggeri vil stige. Det er heller ikke rigtigt. Vi har på et skriftligt spørgsmål til en tidligere socialdemokratisk boligminister fået det svar, at lejeloven simpelt hen forbyder, at man sætter huslejen op, så den bekymring behøver finansministeren altså heller ikke at have. Der bliver altså ikke tale om, at huslejen bliver sat i vejret.

På samme måde er det urigtigt, at der skulle være store grupper, hvis økonomi vil komme ud for svære rystelser, hvis man gennemfører vores program. Tværtimod vil der være tale om, som jeg nævnte det i mit tidligere indlæg, at den typiske lønmodtagerfamilie vil få en nettoreallønsfremgang på 1.200 kr. om måneden og ikke en reallønsnedgang på 300-400 kr. om måneden, hvad der jo ganske enkelt bliver konsekvensen af at vedtage finanslovsforslaget i den skikkelse, som SV-regeringen ønsker det.

Jeg kan også nævne, at ikke én eneste socialt dårligt stillet får det dårligere. Det vil finansministeren heller ikke kunne nævne nogen eksempler på overhovedet. Og det bringer mig ind på arbejdsministerens udtalelse. Arbejdsministeren sagde ud over en lang række andre ting, at der i fremskridtspartiets forslag bl. a. skulle være nedskæringer inden for det område, der vedrører bistandsloven. Jeg kan berolige arbejdsministeren med, at sådanne nedskæringer ikke foreligger. Tværtimod foreligger der altså et ændringsforslag om at forhøje kontanthjælpen.

Palle Simonsen (KF):

Det vil nok ikke være særlig populært på nuværende tidspunkt at gå i detaljer, men der er to deltagere i debatten her i dag, som jeg ikke kan undlade at komme med kommentarer til. Den ene er hr. Jens Møller, den anden er finansministeren.

Hr. Jens Møller havde mange venlige kommentarer til det konservative folkepartis forslag til besparelser. Hr. Jens Møller sagde, at han ville dele dem op i to grupper, nemlig

sociale nedskæringer og kosmetik. Sådan kan man naturligvis godt angribe problemet.

Lad os se på områder, hvor der kunne være tale om asociale nedskæringer. Jeg synes i øvrigt, det er en floskel, som også finansministeren har anvendt her, som ikke er rimelig, så længe det kun drejer sig om så begrænsede beskæringer, som vi i den konservative folketingsgruppe taler om. Hvis vi nu tager et af vore spareforslag, f. eks. en ændret betalingsform for daginstitutioner, hvor vi foreslår, at der skal spares 264 mill. kr., fordelt med halvdelen til staten og halvdelen til kommunerne, hvad er så det, der er sket i forbindelse med dette finanslovsforslag? Hvis vi ser på 9 måneders finansåret 1978, så er der i refusion til kommunerne på dette område givet 965 mill. kr. I finanslovsforslaget er refusionen foreslået til 1.430 mill. kr. Tager man 9 måneders finansåret og omregner det til et helårsfinansår, så må man formode, at der bliver tale om en stigning fra 1978 til 1979 for statens vedkommende på 133 mill. kr. Det vil sige totalt for stat og kommune 266 mill. kr.

Heroverfor står så et ændringsforslag fremsat af finansministeren på det seneste på grundlag af de nye udbygningsplaner, hvor det er klart, at der vil forekomme en stigning på 240 mill. kr. Det vil altså sige, at der er en stigning fra 1978 til 1979 på 506 mill. kr. Det er her, vi foreslår en nedskæring på 264 mill. kr. ved et ændret betalingssystem og dermed efter vor opfattelse – det kan man være enig eller uenig i – en bedre måde at udnytte de ressourcer på, som vi stiller til rådighed på dette område. Jeg mener, det er i fuld overensstemmelse med, hvad jeg sagde i formiddags, at det er en reduktion af stigningstakten, og at det ikke er et spørgsmål om at komme med, som hr. Jens Møller sagde, og som finansministeren senere sagde, nogle asociale nedskæringer.

Hvad angik det kosmetiske, så kunne jeg forstå, at vores forslag om nedskæring på lovreserven var et eksempel herpå. Nu var det ikke lovreserven, men tillægsbevillingsreserven, vi havde et forslag om. Jeg vil bare sige, at det kan man da naturligvis gøre. Regeringen har selv foreslået et beløb på 75 mill. kr. på denne konto. Det, der ligger i et sådant forslag, er naturligvis en henstilling om, at man må være tilbageholdende og holde sig inden for den ramme, som folketinget